

אור ברנשטיין
29 באוקטובר 2023

אור

זאת לא אני, זה אלו-הים

אחרי שהשתתקה האזעקה
אחרי הבומים של הנפילה
וחזרה לשיגרה פחות או יותר סדירה
של דפיקות לב,
שאלתי אותה,
את ביטי היחידה:
"את מצטערת שהגעת לעולם הזה?"

לא היה אכפת לי שהטיימינג מחורבן
שאני צריכה לתת דוגמא אישית
של "יהיה בסדר, ביטי,
תראי, יש גם טוב והרבה
ובסוף המלחמה תיגמר" -
אני לא נוהגת לשקר
במיוחד לא לה.

זאת בעצם היתה הדרך שלי להגיד:
 "סליחה שהבאתי אותך לעולם כזה דפוק וגמור.
 אני מצטערת, זה לא אני, זה אלוהים".

אבל לאלוהים יש כרגיל
 הפתעות משלו והיא ענתה לי:
 "בכלל לא, אמא, אני יודעת שיש לי כאן תפקיד".
 כן, היא הדבר הכי טוב שעשיתי בחיים, כן,
 הקרדיט הוא לעצמי, שנים של עבודה פנימית,
 רגשית מול שעות של מסכים.

אבל ברוך השם, זה שמשפיל גאים,
 הראה לי שהוא תמיד יכול יותר ממני
 ונטע בה כזאת נשמה,
 שגם בשעה כזאת עגומה,
 היא עדיין בוחרת לחיות
 וממש מחכה ומצפה לבאות.

ואני, אמא של נשמה כזאת מיוחדת,
 לא מבינה ממי היא ירשה כזאת גישה,
 בטח לא ממני המיואשת, הדואגת,
 זאת שלא מפסיקה לבכות,
 גם כשטוב עכשיו כשכולם מאוחדים
 וטובים אחד לשני -
 אני כבר מוטרדת מהיום שאחרי,
 ממה יהיה,
 איך נתנהג ועל מה נדבר,
 אם שוב נהרוג אחד את השני בגלל דעות
 שונות,
 או שסתם נחזור לחיות בחרדת קיום כלכלית
 והשחתת גוף אובססיבית.

"עשיון פולם"
 = "אזרחים"
 20 ומטה יוס אחרי
 שביע באוקטובר היאקאלה.
 היום שלו יצפנו להיות עם.

חיים שראויים לחיות אותם,
זה כל מה שביקשתי עבורה.
למה זאת משימה כל כך קשה עבור עם
סגולה?

אני רואה אותנו עכשיו והלב שלי משתגע,
רוצה לחבק אנשים זדים ברחוב, להתפקע
מרב אהבה והודיה,
להאכיל כל חייל
כל מי שנושא רובה, אקדח
כל מי שתורמים בכל צורה,
שומרים, מתנדבים,
עוטפים את המפונים,
אני עפר לרגלי כל האמהות,
הלביאות, שמטפסות על הקירות,
בין צרחות של ילדים עוד מכינות עוגות,
קוראות תהילים,
כולם של כולנו,
כולם ילדים והורים ואחים,
אין בנו יותר שום הבדלים.

על כזה עולם וכזה עם הייתי אומרת לה בגאווה
"את רואה, ביטי היחידה? לזה את ראויה ולא
טיפה פחות. **לכזה עולם ראוי להוולד ולחיות.**
את תשמרי על התקווה,
על כח החיים
אמא בינתיים בוכה
וסוגרת דילים עם אלוהים,
וכותבת לעם הסגולה
שידע שאין כמוהו בעמים."

ל-יה שלי